

בַּפֶּתַח הַגֵּן, לִיד הַדֵּלֶת, עִמְדָה וְחִכְתָּה הַגִּנְנֶת אֵילָנָה.
הַקְדִּימָה שְׁלוֹם לְכָל יֶלֶד וְיִלְדָה וְזִרְזָה אֶת הַבָּאִים,
לְבוֹא וּלְשַׁבֵּת:

“טל, עֲדֵי וְהִדַּס, בּוֹאוּ שָׁבוּ אִתָּנוּ בַּמַּעֲגָל. שִׁחַר הַחַזֵּן כָּבֵד מוֹכֵן וּמְזֻמֵּן.
הַיּוֹם אָנִי רוֹצֶה שְׁנַכְיִיר תְּפִלָּה מִיְחָדָת וְנוֹסִיף אוֹתָהּ לַתְּפִלָּה בַּגֵּן.”

“אָנִי יוֹדַעַת, אָנִי יוֹדַעַת!” קִפְצָה הַדַּס מִמְּקוֹמָהּ,
“הַיּוֹם נוֹסִיף לַתְּפִלָּה אֶת: ‘וְתוּ טל וּמָטָר לְבָרְכָה!’”

“אָבֵל הַדַּס, עֲכָשׂוּ קִיץ!” נִסְתָּה עֲדֵי לְהַסְבִּיר,
“אָנוּ מְבַקְשִׁים טל וּמָטָר בַּחֲרָף, כְּשֶׁהַשָּׁדוֹת צָמְאִים לַמַּיִם.”

“אוֹלֵי נוֹסִיף הַיּוֹם לַתְּפִלָּה אֶת בְּרַכַּת הַחֹדֶשׁ?” שָׁאל חוּ.

“מַה פֶּתְאוּם!” צָחַק שִׁחַר הַחַזֵּן,

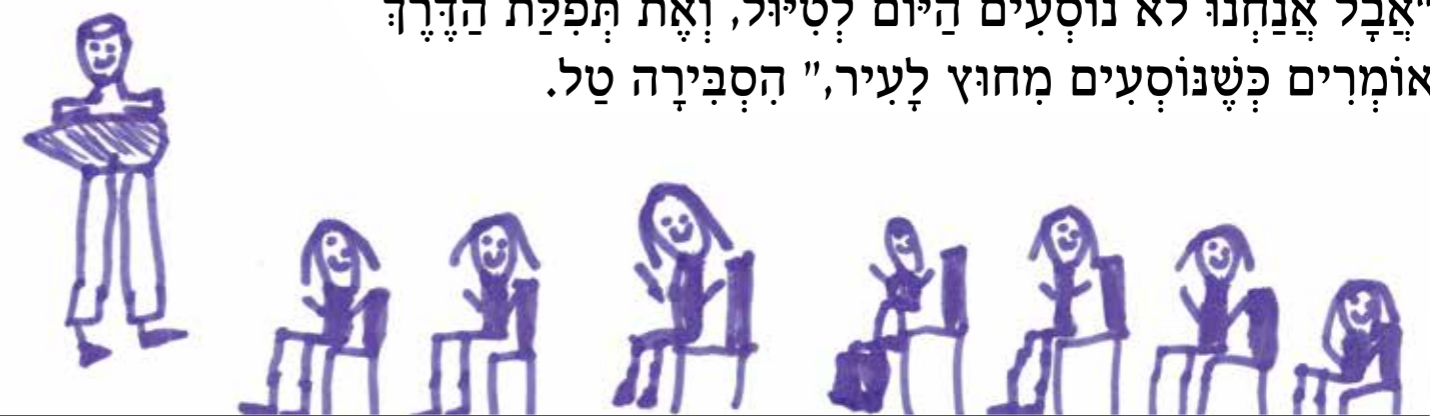
“הֵבֵט בְּלוּחַ הַשָּׁנָה, אֶת רֹאשׁ חֹדֶשׁ חוּגְגִים רַק בַּשְּׁבוּעַ הַבָּא.”

“אִז אוֹלֵי אֶת בְּרַכַּת הַכֹּהֲנִים?” הֲצִיעַ אוּרִי.

“אָבֵל אוּרִיק, רַק כֹּהֲנִים מְבָרְכִים אֶת בְּרַכַּת הַכֹּהֲנִים,
וּבִגֵּן שְׁלָנוּ אֵין כֹּהֲנִים בְּכָלֵל!”

“אֵילָנָה, אוֹלֵי אֶת מִתְכַּוְּנֶת לַתְּפִלַּת הַדֶּרֶךְ?” שָׁאלָה הַדַּס.

“אָבֵל אֲנִיחֵנוּ לֹא נוֹסְעִים הַיּוֹם לְטִיּוֹל, וְאֶת תְּפִלַּת הַדֶּרֶךְ
אוֹמְרִים כְּשֶׁנוֹסְעִים מִחוּץ לָעִיר, ” הִסְבִּירָה טל.

“אָנִי יוֹדַע!” אָמַר חוּ, “הַיּוֹם נוֹסִיף תְּפִלָּה לְרִפּוּאָתְכֶם שֶׁל יְאִיר־יְדִידָהּ,
אָסָף וְיוֹאָב. שְׁלֹשֶׁתֶם חוֹלִים, וְלֹא הִגִּיעוּ לָגֵן כָּבֵד כַּמָּה יָמִים.”

“טוֹב שֶׁהִזְכַּרְתָּ לָנוּ, יִישֵׁר כַּח, ” שִׁבְחָה אוֹתוֹ אֵילָנָה הַגִּנְנֶת,
“הַיּוֹם נִתְפַּלֵּל גַּם לְרִפּוּאָתְכֶם שֶׁל יְאִיר־יְדִידָהּ, אָסָף וְיוֹאָב בְּתוֹךְ שְׁאָר
חוֹלֵי יִשְׂרָאֵל.”

“וְכָל הַכְּבוֹד לְכֻלְכֶם, ” חִיְכָה אֵילָנָה לְיִלְדִים,

“אִתְּם זוֹכְרִים הֵיטֵב אֶת הַתְּפִלוֹת הַחֲשׁוּבוֹת שֶׁכָּבֵד לְמַדְנוּ!

אָבֵל הַיּוֹם אָנִי רוֹצֶה לְלַמֵּד אֶתְכֶם תְּפִלָּה חֲדָשָׁה, חֲשׁוּבָה וּמִיְחָדָת!”

הַיִּלְדִים הִבִּיטוּ אֶל אֵילָנָה וְחִכּוּ לְשִׁמְעַ מֵהִי הַתְּפִלָּה הַחֲדָשָׁה וְהַמִּיְחָדָת.

“אֶתְמוּל, בְּשַׁבָּת, ” סִפְּרָה אֵילָנָה הַגִּנְנֶת, “כְּשֶׁהָיִיתִי בְּבֵית הַכְּנֻסָּת,

הַתְּפַלְלָנוּ תְּפִלָּה מִיְחָדָת לְשְׁלוֹם מְדִינַת יִשְׂרָאֵל.

בַּתְּפִלָּה הַזֹּאת בִּקְשָׁנוּ מֵה'

לְבָרֵךְ אֶת הַמְּדִינָה שְׁלָנוּ,

לְהִגֵּן עָלֶיהָ מֵאוֹיְבִים שְׁרוּצִים לְפָגַע בָּהּ,

וּלְהַבִּיא לְמְדִינָה שְׁלָנוּ עוֹלִים רַבִּים מִהָעוֹלָם כְּלוּ!

הַתְּפִלָּה לְשְׁלוֹם הַמְּדִינָה הִיא תְּפִלָּה חֲשׁוּבָה,

וְלָכֵן אָנִי רוֹצֶה שְׁנוֹסִיף אוֹתָהּ גַּם אֲנִיחֵנוּ לַתְּפִלָּה שְׁלָנוּ בַּגֵּן.”

“אָבֵל אֵילָנָה!”, קָרָאוּ הַיִּלְדִים,

“אֲנִיחֵנוּ שָׂרִים כָּל יוֹם לְמְדִינָה אֶת הַהֲמָנוֹן שְׁלָה - ‘הַתְּקוּהָ!’”

“נָכוֹן מְאֹד, לְמְדִינַת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ לְמְדִינוֹת רַבּוֹת בְּעוֹלָם,

יֵשׁ הֲמָנוֹן,

יֵשׁ דָּגָל,

וְיֵשׁ גַּם סֶמֶל.